

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată
de Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FRUMOS, CRISTINA

O armată de muște: (ectoplasme) / Cristina Frumos. -

București: Eikon, 2022

ISBN 978-606-49-0761-5

821.135.1

Tehnoredactor: Claudia Popescu

Editor: Valentin Ajder

Cristina Frumos

O armată de muște
(*ectoplasme*)

Noroc că avea și zilele lui bune, nu multe, în care credea că era genial. Și nimeni nu-i putea scoate din cap ideea asta. Că tot alambicul de stări despre care el scrie ar putea părea unora incredibile, dar numai el știa cât erau de adevărate, alimentate de nebunie și de cancere succesive, mai ales de forma asta de cancer. Poate că scrisul e un fel de cancer. Și dacă vrei cu adevărat, te vindeci. Numai să vrei, și toate se rezolvă. Că personajele lui nu pot fi altfel decât duse de pe fix nici măcar nu e o chestie prea evidentă. Are grijă adică, se temperează. Puțini s-ar prinde cât de duse de pe fix sunt de fapt și cât de bine știu ele să scrâșnească fără zgomot, că fără să scrâșnească deloc nici n-ar mai fi credibile. De fapt nu prea știa cum stătea treaba cu credibilitatea. Dar era un tip genial și ar fi trebuit să fie rugat să publice. Se consolă cu asta. Și deveni aproape voios.

Lunea viitoare va scrie altei edituri, că lumea aceasta a pierdut vremea prin oraș. S-a dus ziua. Dar măcar nu s-a dus degeaba, se gândise la niște lucruri. Că nu-și putea imagina viața fără un cancer persistent. Or, dacă se vindeca de asta, n-avea nicio idee despre cum ar fi arătat următorul.

CUPRINS

I	Terț inclus.....	7
II	Picioarele triste.....	77
III	Guvidul	95
IV	Sufletul din portbagaj.....	125
V	În piuneze	146
VI	Un scriitor de două parale.....	170

I

Terț inclus

1

Ce naiba? Nu era el! Nu avea cum să fie el!

Impresie intensă de calamitate. Râdea și Albert, aflat pe bancheta din spate. Râdeau amândoi. Focul pornea dintr-un punct, nu departe de mașina lor, l-ar fi putut indica cu precizie. Fumul, în loc să se înalțe, iată, cobora vertical, asfixiindu-i pe conducătorii auto. *Ce mama naibii?* În față se înșirau zeci de mașini strălucitoare. Unele ar fi vrut să vireze riscant. Claxoane. Decor psihedelic, sonorități ascuțite, senzație de spaimă irepresibilă. Brusc, benzile de sens se aburcă, încălecându-se. Un corp uman descrise în cădere o curbă – că în vis lumea și obiectele care o compun au propria lor structură, propria traiectorie și propriul lor uz. Un corp care nu ar fi avut cum să fie al lui. Nu, că Albert era lângă ea, pe bancheta din spate. Slavă Domnului! Totuși,

nu era sigură de nimic. Furată de imaginile din trafic, obligată la maximum de concentrare, nu-și putea întoarce privirea ca să se asigure, dar îl auzea, viu, râzând de efectele de lumini și sunet, și pentru moment părea de-ajuns. Făcuse o mișcare în somn, dar nu era gata să se dezmeticească din vis. Îte încâlcite o țineau strâns. Și, parcă revenindu-și pentru o miime de secundă în fire, în starea aia de conștiință indecisă, realizase că nici măcar nu-și dorea să se trezească. Nu așa, fără sens, fără rotunjimea visului. Nu așa!

Că nu știa cine era mortul. Și apoi, se temea că e Albert cel care zbură la vale prin aer. Ca să nu mai spună cât de bătut și umilit își simțea sufletul după toate ieșirile din vise. Deci nu se putea încă întoarce din vis fără certitudinea că lui Albert nu i se întâmplase nimic rău. Că așa nu poți să-ți continui viața, nu. Că dacă i s-ar întâmpla ceva băiatului, chiar și în vis, mai ales în vis, apoi gândul ei, transmutat în regim diurn, i-ar fi sfredelit inima ca bormașina. Că știa despre sine că vine întotdeauna din vise cu adevăruri imposibil de răsturnat. Credințe cu care să manipuleze realitatea. Nu mai avea timp să-și imagineze paralizia din mușchi și vârtejul din creier dacă lucrurile ar fi luat-o iarăși razna. Trebuia mai bine să se întoarcă în vis. Acolo își lămuria toate necunoscutele. N-o fi visul cea mai pură formă de luciditate a minții, dar de unde să

știe, dacă nu cu fiecare vis, că, uite, conștiința suferă, fără-ndoială, atunci când e dată la o parte de conținuturile celelalte, capricioase, libere. Spectaculoase. Mai bogate. Că sufletul e supus unor comandamente de care se eliberează numai în vise. Asta îi era clar. Dar care e mecanismul întoarcerii acasă a sufletului bezmetic, da, asta nu putea nicicum să înțeleagă. Și după ce s-a ondulat în voie, se lasă tare greu strunit. Că-l doare. Undeva se insinuează un fel de durere. Captivitatea îl doare, neapărat. Se zbate, se revoltă, se opune taman când ajunge la ușa conștiinței. Și a vieții. Că altfel, de ce-ar fi simțit cutremurul din toate organele alea vitale – inima și plămâni, organe cu demnitate – adăpostite de coastele dispuse anume să le apere cu sânge aproape părintesc? Când visa, sufletul și-l simțea înfoiat, frenetic și temerar. Apoi, totul se ducea dracului când trebuia să-l facă să muște din carnea conștientului. Metacogniție în regim oniric. Și carnea trupului are durerea ei, da. O cădere în somn, într-o dulce hodină, nervi relaxați, curgere înceată, sânge bleg, un fel de mortalitate vie. Apoi, scurt-circuitul produs de revenirea sufletului la el acasă. La casa lui din care-a plecat la plimbare. Ciudat cum de știe să se mai întoarcă. Cum de nu greșește trupul. Poate cândva n-o să se mai întoarcă. Bănuia Pia că așa se moare. Că așa trebuie să fie când se moare. Sufletul va ezita, apoi va face

cale-ntoarsă, aiurea, acolo pe unde rătăcise în urmă cu câteva clipe. Cineva – nu știa cine – o ajuta să-și facă o idee despre asta, cu fiecare vis visat. În felul ăsta învață și ea să moară poate. Treceau ore bune până să se liniștească. Să-și tragă sufletul. Să-l invite în casă. Să se simtă ca acasă. Adormise la loc. Povestea continua, ilogică, îngrozitoare. Oripilantă. Era Albert acela care...? Albert e copilul efortului minim. E copilul unei plăceri amânate.

Apoi, greșiseră drumul. Cum vine asta, să nu mai știi drumul spre casă? Să ajungi să întrebi pe străini unde ți-e casa. Să nu te poată îndruma nimeni, dar nimeni. Casa de acasă. Aia, de departe. Din Bârgovița. Să urci, să cobori, să treci garduri. Să aibă răbdare Albert, vor recunoaște la un moment dat ceva: o iarbă, o potecă, o vie părăsită. Sau castelul acela al nimănu. Și apoi, acasă, în satul ei natal, la casa copilăriei de pe ulița în care se înglodau, copile fiind, ea cu soră-sa, în diminețile de toamnă și de primăvară, de trebuia să-și spele papucii în pârliașul de la marginea șoselei, înainte să ajungă la școală. Casa aceea e demolată de mulți ani. Deschiseră fereastra și acum așteptau înserarea. În sfârșit îi putea arăta lui Albert al ei camera-frigider. Aici maică-sa păstra iarna murăturile, compoturile și dulcețurile care nu mai încăpeau în cămară. Dar nu, ei priveau numai cerul, cocoțați acolo, pe geam. Pia se simțea odihnită după

cursa din care scăpaseră cu viață. Tensiunea o simțise după ce ieșise din vis, că înlăuntrul lui, Pia avea o forță și o intuiție și-o precizie a reacțiilor pe care în realitate nu le avea, oricât și-ar fi dorit. Și atunci? Și atunci de ce se simțea de parcă în camera din față urma să aibă loc un lung priveghi? Ca priveghiul de atunci, de când murise bunică-sa, de se speriasă și popa că toate sfeșnicele cu lumânări se stinseseră brusc. *Undeva, cineva din lumea mea moare. Acum. Asta trebuie să fie. Nu e Albert. Dar atunci cine?* Simțea că trupul acela pe care-l văzuse rostogolindu-se spre pământ oarecum perpendicular e trupul cuiva drag. Un fel de sfârșeală o apucă deodată și coatele și le simțea acum dureroase pe cerceveaua de care se sprijinea. Albert dispăruse din cadru. Aha. Încă visa. Niște pale călduțe, resturi de vâlvătaie, îi urcau din coșul pieptului, ca și cum cineva ar fi scormonit cu o nuia cenușa unui foc mocnit. Că acolo, în coșul pieptului, i se localizase, ca un cancer, durerea aia; blestem, pedeapsă mută, care de spirit n-are cum să sporească, pentru că pe lumea asta atașamentele și suferința au câteodată un grad de intensitate dincolo de care pur și simplu nu se mai poate trece. Și nimic nu le mai poate întrece. Dar de scăzut, ar putea să scadă. Să le pună pumnul în gură. Destul că nu le poate extrage din adâncul ei, acolo unde s-au făcut ghem, dar dacă s-ar putea, ar face-o. Cu

forcepsul. Un forceps pentru corpuri străine. Pia luase o poziție de pândă în propriu-i vis. Corpul acela, da, prea lin cobora din cer și parcă se așteptau să le cadă pe parbrizul mașinii. Nu era al nimănu cunoscut, al nimănu drag. Dacă ar fi fost, ar fi știut!

Nici al *lui* nu putea fi. Se bucura totuși că gândul ei dintâi s-a dus spre Albert, și nu spre *el*. La *el* s-a gândit mult după aceea.

Și corpul ăla rămase neidentificat.

Intrase iarăși în ceea ce s-ar numi ordinea lumii. Plictisul diurn, absența dureroasă a viselor și golul din mintea ei erau simptome ale normalității – boala aia de care se lăsa roasă ca de cari îndată ce se elibera. Boala care vindecă. Ha! Să nu aibă întrebări, regrete și nevoie de clarificări – astea, la un loc, reprezentau barometrul liniștii care se lăsa, ca o perdea mată, peste sufletul ei chirchit. Mintea nu-i mai lucra la rândul ei și se simțea ca după un maraton, când trupul întreg se destinde și neuronii nu se mai zdruncină zgomotos, încât să-i țiuie urechile. Apoi, și inima își relua ritmul calm. Un calm ca dinainte de facerea lumii. *Anormalitatea – dacă stau să mă gândesc – e o stare a naibii de culturală.* Da, își spunea Pia, evoluase prin povestea aia, ultima, ca acum să recadă în lentoarea unei existențe cuminti, eliberate de pulsație și neliniști. De ură și de rușine. În schimb, se muncea să înțeleagă dacă, în general, singurătatea e direct responsabilă de alergia ei la normalitate. De câte ori caută să așeze lucrurile într-o înlănțuire coerentă, nu face decât să aducă în fața ochilor, în versiuni nenumărate, vizuale, reprezentări complet rupte de realitate. Ceva îi lipsește, fără-ndoială. E, probabil, inteligența ei găunoasă, și atunci nici nu se mai cheamă inteligență. Se tot apostrofa Pia de câte ori

își dădea seama cât de eronât se așază în lume. Nu strâmb, ci paralel. Așa de paralel, că între realitate și nivelele suprapuse nu mai putea afla vreo legătură directă, oricât se străduia. Asta se cheamă, într-o exprimare poetică, *punere în efigie*. Da, așa îi spusese cândva el – își adusese aminte Pia. Și nici măcar nu prinsese ironia. Dacă o fi fost o ironie. Că atunci, ea era convinsă că ăla era purul adevăr, credința lui despre ea. Acuma, nu mai credea asta. Se biciuia numai pentru lipsa de atenție, de rigoare a minții. Trebuia să treacă timp consistent ca ea să vadă lucrurile în firea lor adevărată. Și le vedea în firea lor adevărată numai când ceva obosea în ea, apoi simțea cum cresc ziduri dincolo de care nu mai putea vedea nimic. Și nu-și mai amintea dacă ei i se întâmplaseră toate lucrurile alea, sau altuia, poate cuiva vag cunoscut ori chiar unui om cu totul străin, ori mort, ori nenăscut încă.

În ordinea prezentă, faptele, oamenii, plânsul, furia se împrăștiaseră ca în urma unei explozii, iar ea nu făcea decât să le urmărească dezintegrarea lentă, ca într-o filmare cu încetinitorul. Nu se putea opri să tot evalueze retrospectiv formele pe care le luase tensiunea dintre ei în timp. La brațele lui de ciunt se gândea uneori. Senzația că era amputat undeva, în șirul de coaste care-i alcătuiau coloana, era încă vie. Poate nu amputat, ci numai imperfect. Imperfect congenital, ca motivațiile lui de a se

prinde de sufletul ei. Imperfect mai ales în ordine etică. Iar etica e principiul marilor povești. Cel puțin așa gândea ea atunci.

*

De la lansarea cărții lui E. nu mai ieșise din casă în scop de culturalizare. Era o seară ploioasă, cu un cer jos și amenințător. Aerul avea ceva alburii păstos și mirosea a râme. Oamenii adunați în sală așteptau fremătând. Unii aveau cartea autorului în mână și mulți dintre ei se cunoșteau. Nu lipsea – dar poate că era numai o impresie fugară – un soi de morgă a auditoriului. Dacă și autorul e la fel, va pleca în scurt timp, își spunea. Autorul nu părea arogant, nu întârziase. Din încordare, începuse să râdă înfundat. Era un om nu prea înalt, slab, cu părul brun vopsit caraghios, a cărui vârstă nu era în stare s-o precizeze. Vorbea în imagini extrem de plastice, cu efecte de comic inteligent. Amuzată de piruetele lui stilistice, dar mai cu seamă de tracul din voce acompaniat de un vag tremur al întregului corp, de altfel fragil la modul înduioșător, Pia își aminti brusc o fărâma de conversație de demult, de după prima lor zi de dragoste. A ei cu celălalt. *Am băut aseară premiul lui W.L.* Așa îi spusese. Dar ea nu știa pe atunci cine era W.L. și nici nu-i păsa cine